

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο X

Η Κόλαση και η Ιστορία ήταν πλέον τόσο αλληλένδετες όσο οι αμαρτίες που βασάνιζαν εδώ και καιρό την πανίσχυρη Βαβυλώνα. Όπως συνέβη το 1331, ένας απομονωμένος ναός στην Κεντρική Κίνα εξερράγη και, μέσα από το πιο φυλαγμένο μυστικό του, ένα νεκρό πουλί μετέφερε το μήνυμα του Λουκιφαήλ σε όλες τις χώρες. Για δεκαεπτά αηδιαστικά χρόνια, η ταγγή μυρωδιά της σήψης πλανιόταν πάνω από το Βασίλειο της Μογγολίας ως ένα θεϊκό και κακόβουλο μίσημα - ο Μαύρος Θάνατος ήταν η Νόσος του Διαβόλου. Ακτινοβολώντας από την καρδιά της ηπείρου, το θανατηφόρο παρασκεύασμα του Λουκιφαήλ συνέχισε τη διαφθορά του απέραντου Ασιατικού Βασιλείου και, μέχρι το 1347, το κύμα θνησιμότητας και ασθένειας είχε εξαπλωθεί στις νότιες ακτές του, φτάνοντας στη Μαύρη Θάλασσα και τη νεοσύστατη γενοατική πόλη-λιμάνι της Κάφα.

Η Μαύρη Θάλασσα - Κάφα - Οκτώβριος 1347

Μετά την ανακάλυψη από τους Γενουάτες μιας εμπορικής οδού που οδηγούσε αποκλειστικά σε υδάτινες οδούς προς την Άπω Ανατολή και την Κριμαία, το ασιατικό λιμάνι της Κάφα είχε εξελιχθεί σε μια ακμάζουσα πύλη για τους Γενουάτες εμπόρους που συγκέντρωναν σπάνια και ανεκτίμητα αγαθά από τον Δρόμο του Μεταξιού της Μογγολίας και τα έστελναν στα διάφορα βασίλεια σε όλη την Ευρώπη. Ωστόσο, στα τέλη του 1347, ο Δρόμος του Μεταξιού χάρισε ένα μάλλον διαφορετικό δώρο στους πρόθυμους Γενουάτες εμπόρους του: τη Βουβωνική Πανώλη.

Η περιτειχισμένη πόλη Κάφφα έκλεισε αμέσως τις πύλες της, θωρακίζοντας τον εαυτό της από περαιτέρω μολύνσεις, καθώς αλλού οι Μογγόλοι σάπιζαν, αμείωτοι και κατά χιλιάδες. Τα κακά νέα για τους Γενουάτες εμπόρους διαδόθηκαν τόσο γρήγορα όσο και η ασθένεια - η είδηση ότι οι ξένοι της Δύσης είχαν αξιοποιήσει την «κακή χριστιανική μαγεία» τους για να ρίξουν τη Μητέρα Όλων των Κατάρων. Πάνω από τη Μογγολία. Ως εκ τούτου, οι επιζώντες πολέμαρχοι ενώθηκαν για να σχηματίσουν έναν στρατό Μογγόλων Τατάρων που όρμησαν εναντίον της οχυρωμένης πόλης σε μια προσπάθεια να απωθήσουν το αποικιακό θηρίο πίσω στη θάλασσα, από όπου προερχόταν. Ωστόσο, με αμυντικές σειρές ικανών τοξοτών, λογχοφόρων και ανώτερων στρατηγικών, η Κάφα διεκδικούσε τα εδάφη της στην Κριμαία.

Η κάποτε ήρεμη εξοχή είχε σιγά σιγά αλλάξει: εκεί που η δροσερή μυρωδιά των φθινοπωρινών φύλλων και το κελάηδημα των πουλιών διέτρεχαν τα αδιάσπαστα δάση, ο αέρας τώρα μετέφερε τους ήχους και μυρωδιές αυξανόμενης σύγκρουσης - από οπλές που βουίζουν σε παγωμένο έδαφος - από δέρμα, ιδρώτα, σκουπίδια και επίμονη σήψη - από μακρινές κραυγές και θηρία που φυσούν. Αρχικά σποραδικές, οι επιθέσεις στην πόλη έγιναν πιο οργανωμένες και άγριες καθώς η εκστρατεία εξελισσόταν. Ωστόσο, οι Γενουάτες κράτησαν τους Μογγόλους μακριά για τρεις εξαντλητικούς μήνες - μέχρι που οι Τάταροι διέβρωσαν τα τείχη της Κάφφα με κύμα κύματος εκδικητικών, ορμητικών, ουρλιάζοντων και πολύτιμων Μογγόλων. Την άνοιξη του 1347, όταν ο καιρός ζέστανε και το κεράσι Άνθη άνθισαν, Γενουατικό αίμα έτρεχε από τα τείχη της πόλης. Χωρίς προμήθειες και ικανά σώματα, οι αποκλεισμένοι κάτοικοι συμβιβάστηκαν με το φαινομενικά αναπόφευκτο αποτέλεσμα - ότι οι Τάταροι ήταν στα πρόθυρα να καταλάβουν την πόλη.

Ωστόσο, η ροή της μάχης άλλαξε, καθώς οι Τάταροι υπέστησαν μια μάλλον ασυνήθιστη και ίσως θεϊκά σκόπιμη τροπή της μοίρας. Οι άνεμοι άλλαξαν και η καυτή ανάσα του Λουκιφαήλ φύσηξε πάνω από τους πιεστικούς στρατούς καθώς η πανώλη είχε τελικά διεισδύσει στις τάξεις των θησαυρών των Τατάρων. Σε λίγες μόνο μέρες, ολόκληρη η ύπαιθρος μύριζε από την άβυστη αποσύνθεση των Μογγόλων που σάπιζαν, και, για λεύγες προς κάθε κατεύθυνση, οι αναθυμιάσεις της σαπισμένης ανθρώπινης σάρκας κατέστρεφαν τον αέρα. Ταπεινωμένοι, οι Τάταροι Άρχοντες είδαν τον τεράστιο αριθμό τους να καταρρέει, καθώς ολόκληρες λεγεώνες έπεφταν. Πρησμένοι, μαυρισμένοι και αποδεκατισμένοι από ασθένειες.

Δεν ήταν περίεργο που οι Τάταροι ένιωθαν συντετριμμένοι και ντροπιασμένοι για την πρόσφατα εξασθενημένη κατάστασή τους — έτρεφαν τις πολιτιστικές και θρησκευτικές τους ανησυχίες με τη μεγαλύτερη εκτίμηση· τις σεβόντουσαν με τιμή μεγαλύτερη από οποιοδήποτε φόβο για την απώλεια ζωής. Κυρίως τυφλωμένοι από τόσο αυστηρές κοινωνικές αντιλήψεις, οι οποίες υπογραμμίζονταν από αιώνες ακλόνητης κατήχησης, οι Μογγόλοι πολεμιστές εκτιμούσαν μόνο έναν τρόπο ζωής και αποδέχονταν μόνο έναν τρόπο θανάτου. Για τους Μογγόλους, η ζωή και ο θάνατος ήταν άσπρο-μαύρο, χωρίς σύγχυση σε θέματα αξιοπρέπειας και ατιμίας. Για αυτούς, ο θάνατος στη μάχη ήταν έντιμος, σε αντίθεση με τον θάνατο από ασθένεια, που ντρόπιαζε ολόκληρη την οικογένειά τους και σημάδευε για πάντα την οικογένεια.

επιζώντες με το κοινωνικό στίγμα της ακάθαρτης καταγωγής.

Καθώς πολλοί από τους Μογγόλους τρελάθηκαν από πυρετό, βασανισμένοι για να επιδείξουν μια πολύτιμη Μετά θάνατον, όρμησαν στα τείχη της Κάφα σε μαζικές επιδρομές αυτοκτονίας. Οι καθυστερημένοι, που ήταν πολύ αδύναμοι για να πολεμήσουν, βγήκαν σκοντάφτοντας και στάθηκαν μπροστά στα τείχη σαν τελετουργικοί άθλιοι και ζητιάνοι αξιοπρέπειας, λαχταρώντας μια ευγενική Γενουατική βαλλίστρα για να ηρεμήσει τα βάσανά τους και να σώσει τις οικογένειές τους από μια κατά τα άλλα αναπόφευκτη και ατιμωτική διάκριση. Ίσως, μέσω της έμμεσης λύτρωσης, οι Τάταροι πολεμιστές έπεσαν πάνω στα θεμέλια των οχυρώσεων της πόλης, θυσιάζοντας τον ανώτερο αριθμό τους σε μια συνεχώς αυξανόμενη σκάλα από σάρκα μολυσμένη με μύγες, επιτρέποντας στους Μογγόλους συντρόφους τους να σκαρφαλώσουν στα πιο διακεκριμένα λείψανά τους και να σκαρφαλώσουν στα τείχη.

Καθώς οι μέρες περνούσαν —όταν ο ήλιος υποχωρούσε πίσω από τον βραδινό ουρανό και το παράκτιο αεράκι στρεφόταν προς τη θάλασσα, οι Γενουάτες άποικοι πνίγηκαν στην καυστική δυσσομία χιλιάδων Ξινίζοντας τους Τάταρους. Παρ' όλα αυτά, κράτησαν την πόλη τους, προσευχόμενοι ότι η πανώλη θα μπορούσε τελικά να σκοτώσει τη θέληση των μογγολικών μαζών. Πέρα από τον αριθμό και τις οχυρώσεις, ο Χρόνος δεν ήταν σύμμαχος για κανέναν από τους δύο στρατούς, καθώς οι Γενουάτες εξαντλούσαν τις προμήθειές τους τόσο γρήγορα όσο η πανώλη σκότωνε τους νεοσύλλεκτους Τάταρους πολεμιστές. Έτσι, θα μπορούσε να φανεί σαν και οι δύο στρατοί να είχαν περιέλθει σε αδιέξοδο.

Ωστόσο, όπως γνώριζε καλά η Ιστορία, με κάθε εφαρμογή της Τέχνης του Πολέμου, ο Άνθρωπος ήταν απλώς ένα πiónι μιας χρήσης. Άλλωστε, η Τέχνη του Πολέμου δεν είχε γήινο σχεδιασμό - ήταν αυστηρά μια θεϊκή εφεύρεση, που επινοήθηκε πριν ακόμη από την κατασκευή της Κόλασης, όταν λεγεώνες ουράνιων Αγγέλων οπλίστηκαν ενάντια στους γήινους αδελφούς και αδελφές τους: τους Παρατηρητές, με τους Αρχηγούς των Δεκάδων τους. Και μια Αγγελική Αδελφή, ειδικότερα, γνώριζε τον σχεδιασμό του πολέμου. Όπως ο Άγγελος Απόλλωνας, η Λουκιφαήλ ήταν επίσης ένας από τους κορυφαίους και ευνοημένους Αγγέλους του Θεού και γνώριζε το μεγαλύτερο μέρος του Μεγάλου Σχεδίου Του, συμπεριλαμβανομένης της Τέχνης του Πολέμου και της Κατάκτησης. Ωστόσο, σε αντίθεση με την κάπως χαριτωμένη πτώση του Απόλλωνα από τη Χάρη, αμέσως μετά την πτώση της, η Λουκιφαήλ χρησιμοποίησε την οξεία γνώση της για τη δημιουργία και την καταστροφή για να επηρεάσει τον Άνθρωπο, παρέχοντάς Του νέα εργαλεία και στρατηγικές για να διεξάγει ολοένα και πιο αποτελεσματικούς πολέμους εναντίον των αδελφών Του - ο κανόνας, το μακρύ τόξο και το διαπεραστικό βέλος ήταν μόνο οι πιο πρόσφατες συσκευές καταστροφής που σχεδιάστηκαν μέσω των μυστικών ψιθύρων των κακών συμβουλών της. Τώρα, ψιθύριζε νέα μυστικά και, για άλλη μια φορά, η τέχνη του πολέμου είχε εξελιχθεί ώστε να συμπεριλάβει τη θανατηφόρα νέα ιδέα του Λουσιφαήλ. Όταν μόλυνε τα αυτιά των ετοιμοθάνατων Τατάρων Άρχοντων με το της μάλλον άθλιας στρατηγικής της για την ανθρώπινη εξόντωση: τον μικροβιακό πόλεμο.

Αποφασισμένοι να εκδιώξουν τους Γενουάτες, και με τις νέες αποκαλύψεις του Λουκιφαήλ, οι Άρχοντες

κάλεσε έναν στόλο από δεκατρείς από τους μεγαλύτερους καταπέλτες τους, διατάζοντας τους στρατούς του να ρίξουν το μολυσμένα πτώματα των πεσόντων συντρόφων τους στην καρδιά της περιφραγμένης πόλης. Ομοιόμορφα κατανεμημένα πάνω στα τείχη της Κάφφα, οι μηχανές του θανάτου δεν σταμάτησαν ποτέ. Νύχτα και μέρα, ασταμάτητα, μια ανεξάντλητη προμήθεια από μολυσμένους από πανώλη Μογγόλους έπεφτε βροχή πάνω στην πόλη των Γενουατών, ορμώντας μέσα από στέγες και συνθλίβοντας ανυποψίαστους περαστικούς. Με τόσο ασεβή ρυθμό παράδοσης, οι άποικοι δεν μπορούσαν να κάψουν τα σώματα τόσο γρήγορα όσο τα πέταξαν οι Τάταροι πάνω στα τείχη. Και η φρικτή μυρωδιά των καμένων μαλλιών και του δέρματος αναμειγνύονταν με την υπάρχουσα μυρωδιά της σάπιας σάρκας, γεμίζοντας τον περιφραγμένο οικισμό με μια αποπνικτική δυσσομία. Η κόλαση κατέκλυσε την Κάφφα. Πάνω στο ψηλότερο κλαδί μιας κερασιάς, ένα μοναχικό κοράκι κράυγε δύο φορές - και ξανά.

Περικυκλωμένοι και με σχεδόν όλες τις προμήθειές τους εξαντλημένες, η Κάφα ετοίμασε έναν στόλο δεκατριών από τα μεγαλύτερα ωκεάνια πλοία τους, εξοπλίζοντάς τα για γρήγορη αναχώρηση. Γενουάτες ναύτες, στρατιώτες και έμποροι απογύμνωσαν την πόλη από τους θησαυρούς της, γεμίζοντας τα αμπάρια με ό,τι ήταν ανεκτίμητο: χρυσό και ασήμι, ασιατικό νεφρίτη και χειροποίητα κεραμικά, κατεργασμένα δέρματα και γούνες σε δέματα, ακατέργαστα πετράδια και σπάνια κοσμήματα, και βαρέλια με μπαχαρικά και αρώματα. Και αφού φόρτωσαν πλήρως τα κύπη του στόλου, αφαίρεσαν τις σανίδες από τις ξύλινες κατασκευές της πόλης, περικλείοντας τα καταστρώματα των πλοίων με ακόμη ψηλότερους τοίχους για να χωρέσουν το επιπλέον φορτίο που είχε απομείνει. Με την πόλη απαλλαγμένη από τα πιο πολύτιμα αποθέματά της, δώδεκα πλοία έφυγαν κρυφά από το λιμάνι κάτω από τον μανδύα του σκότους. Το πλήρωμα της δέκατης τρίτης παρέμειναν πίσω. Πυρπολώνοντας ολοσχερώς την πόλη, άφησαν πίσω τους μια βροντερή κόλαση από φλεγόμενα κτίρια καθώς πρόλαβαν την υποχωρούσα αρμάδα.

Το Santa Godeberta ήταν το μεγαλύτερο και πιο αξιόπλοο από τα δεκατρία οδοντωτά πλοία. Οι τεράστιες κιονοειδείς εγκάρσιες δοκοί του εκτείνονταν σε ένα διπλά ενισχυμένο κύτος από σανίδες κλίνκερ και, με ένα πανύψηλο κατάρτι, μάντρα και πανί, συνόδευε τον βαρύ στολίσκο του προς τη Γένοβα. Το πλήρωμά του είχε έκτοτε τροποποιήσει το κατάστρωμά του ώστε να περιλαμβάνει δανεικές σανίδες από κτίρια της Kaffa που σχημάτιζαν έναν υπερυψωμένο τοίχο πάνω από τα τούνελ του. Προετοιμάζοντας για την ανοιχτή θάλασσα, μεταλλικά άγκιστρα αγκυροβόλησαν ένα πλέγμα από σχοινιά που ασφαλίζουν το υπερβολικά άφθονο φορτίο του στην επιφάνεια.

Μεγαλύτερο από τα περισσότερα εμπορικά πλοία που έπλεαν στον ωκεανό, ήταν η τελευταία κατασκευή και το καμάρι των Γενουατών ναυπηγών. Ένα κατάστρωμα σε σχήμα U βρισκόταν πάνω από την πρύμνη του, καλυμμένη με φορτίο. κατάστρωμα και, πάνω από το πρωραίο κατάστρωμά του, ένα άνετο κατάστρωμα πλήρους εκτεινόταν πάνω από μια ευθύγραμμη πλώρη. Ακόμα και χωρίς τις δεκάδες τόνους φορτίου Kaffa, εκτόπισε σχεδόν εκατόν σαράντα τέσσερις τόνους νερού. Ήταν πράγματι ένα θαλάσσιο θηρίο, αν υπήρξε ποτέ τέτοιο. Ωστόσο, δεν ήταν άδαιο, αλλά γεμάτο μέχρι τα βράγχια, η κοιλιά της βαριά στο νερό και οι δώδεκα θύρες των κουπιών της αγκαλιάζουν τα κύματα του ωκεανού. Ήταν μόλις η όγδοη διαδρομή της από την Κάφφα στη Γένοβα και έμελλε να αποδειχθεί η πιο φορτική της. Πολύ πάνω της

Με δεδομένη τη σχεδιασμένη χωρητικότητα, η παραμικρή ατυχία ή λάθος υπολογισμός θα μπορούσε σαφώς να στείλει αυτήν και τους είκοσι τέσσερις ναυτικούς της να ουρλιάζουν προς τον βυθό του ωκεανού. Κάτω από ένα στρώμα από αστέρια νωρίς το πρωί και με το σταθερό αεράκι ενός ανέμου προς τη θάλασσα, το Santa Godeberta οδήγησε τον βαριά φορτωμένο στόλο του κατά μήκος της ήρεμης όψης της Μαύρης Θάλασσας και στον σκοτεινό ορίζοντα της κατεύθυνσης της επιστροφής .

Δώδεκα βαριά φορτωμένα εμπορικά πλοία έπλεαν βαριά στις χαμηλές ισόγειες γραμμές τους, και τα υπερφορτωμένα ξύλα του κύτους έτριζαν και βογκούσαν από το θαλασσινό νερό που στροβιλιζόταν, και η μυρωδιά της άλμης και της σήψης παρέμενε στα γεμάτα θησαυρούς κύτη. Άνδρες, γυναίκες και παιδιά κάλυπταν κάθε σπιθαμή του στα καταστρώματά τους, όμως δεν ειπώθηκε λέξη—τα λίγα μωρά στο πλοίο ήταν πολύ αδύναμα για να κλάψουν. Πράγματι, οι Γενουάτες άποικοι είχαν ξεφύγει από τα ιπτάμενα πτώματα των Τατάρων με όλους τους θησαυρούς τους και άφησαν τους ζηλόφθονες Ασιάτες εχθρούς τους για να κληρονομήσουν μόνο καμένη γη. Ωστόσο, όσο καθαρή και εύκολη κι αν φαινόταν η διαφυγή τους, δεν έλαβαν υπόψη την Αγγελική παρέμβαση - όταν η Λουκιφαήλ είχε κάποιο μερίδιο στην Ιστορία, έσπειρε τις ρίζες της, συχνά προδιαγράφοντας το μέλλον με γλυκόπικρη εκ των υστέρων γνώση. Οι Γενουάτες ήταν ασφαλείς μακριά από την Κάφα, όμως δεν κατάφεραν να ξεφύγουν από το άθλιο πεπρωμένο τους, το οποίο ο Λουτσιφάελ είχε προετοιμάσει πονηρά.

Μόλις λίγες μέρες μετά την έναρξη του ταξιδιού τους, τα μέλη του στόλου αρρώστησαν θανάσιμα. Οι επιζώντες ναυτικοί πέταξαν τα άτυχα ...

και κοντά στο πίσω μέρος των πλοίων τους. Κέρδισαν αρκετό χρόνο για να κρατήσουν μακριά τη θανατηφόρα μόλυνση, καταβρέχοντας το κατάστρωμα με κουβάδες άλμης για να ξεπλύνουν τα αποβαλλόμενα απόβλητα και υγρά των μολυσμένων. Ακόμα και με τέτοιες προφυλάξεις που εφαρμόστηκαν σωστά, δεν είχαν ιδέα ότι οι σύντροφοί τους ήταν λιγότερο πηγή μόλυνσης από ό,τι οι λαθρεπιβάτες που κρύβονταν κάτω από τα καταστρώματα των πλοίων τους. Και όταν η αρμάδα περικύκλωσε το Στο νοτιότερο άκρο της Ιταλίας, οι ετοιμοθάνατοι ξεπερνούσαν σε αριθμό τους ζωντανούς σε αναλογία σχεδόν δύο προς ένα. Στο δρόμο, το πλοίο με τους ναυτικούς που έκαψαν την Κάφα είχε απομακρυνθεί από τον στόλο, παρασυρόμενο άσκοπα καθώς χανόταν σε έναν επίπεδο ορίζοντα του ωκεανού. Τα δώδεκα πλοία προχωρούσαν σαν επίμονα πλωτά φέρετρα, διασχίζοντας μια άγονη θάλασσα και οδηγούμενα μόνο από το επιθυμία να δουν το γενουατικό λιμάνι τους. Ωστόσο, η απελπισία τελικά χάραξε την πορεία του Santa Godeberta προς τη θάλασσα. Με τους ναυτικούς να αποτυγχάνουν να χειρίζονται τα ξάρτια του και τη Γένοβα να είναι ακόμα πολύ μακριά για να πλεύσει, έστρεψε την πλώρη και τον στόλο της προς το πλησιέστερο λιμάνι της Μεσσήνης στη Σικελία.

Με μόνο δώδεκα εμπορικά πλοία που έπλεαν, επανδρωμένα με έναν πληθυσμό που έφευγε και μια χούφτα ετοιμοθάνατους ναυτικούς, ο Στόλος του Μαύρου Πανώλους θα επιβίωνε από την Ιστορία και θα μνημονευόταν ως η πιο θανατηφόρα, κακώς εξοπλισμένη αρμάδα που έπλευσε ποτέ στα ευρωπαϊκά ύδατα. Και από τα νερά από κάτω... τη γη, χλεύασε ο Λουτσιφάελ.

Στόμα του βουνού

Ο ήλιος που έδουε έσβησε πίσω από μουντά σύννεφα του τέλους του φθινοπώρου, αφήνοντας μια μαύρη και ασυνήθιστα κρύα παραμονή να παραμονεύει πάνω από την καρδιά της Γαλλίας. Ένα κλαδί δέντρου έσπασε. Ένα σκυλί γάβγισε. Κι όμως, κανένας άλλος θόρυβος δεν ενοχλούσε την ήσυχη και απάνεμη νύχτα. Κάτω από το έδαφος, ο ήχος της βαριάς αναπνοής ενός αγοριού διέτρεχε το σκοτάδι καθώς, βαθιά μέσα στα έγκατα του Mountain Mouth, μια ντυμένη φιγούρα ανέβηκε με δυσκολία ένα απότομο πέρασμα και προς τη σπηλιά, με μια γεμάτη κύστη νερού να κρέμεται πάνω από τον ώμο της. Η σιλουέτα άφησε την κύστη κοντά στον τοίχο της σπηλιάς και έστρεψε απότομα την προσοχή της σε μια φωτιά που έσβηνε. Φρέσκα ξύλα και μια νέα φλόγα αποκάλυψαν τον Λάζαρο, με την κουκούλα του τώρα χωμένη στη ζώνη από σχοινί. Μακριά μαύρα μαλλιά πλαισίωναν το βρώμικο και σκοτεινό πρόσωπο του αγοριού, τα μάτια του τρεμόπαιζαν σαν λαμπερά ζαφείρια στο φως της φωτιάς. Εκτός από την σταθερή ομίχλη της αναπνοής του, μόνο η κίνηση των ματιών του σηματοδοτούσε την κατά τα άλλα ακίνητη στιγμή, που πρήζονταν και συσπώνονταν στο φως μιας αγωνιζόμενης φλόγας.

Ο Λάζαρος κάθισε σε μια πέτρα. Στην προσπάθειά του να διώξει το αέριο ρίγος που είχε από καιρό εγκατασταθεί στα άκρα του, τράβηξε την κουκούλα του χιτώνα του από πάνω του, ακούμπησε τα πόδια του σε αναμμένα κάρβουνα και ζέστανε τα χέρια του στη νέα λάμψη. Ωστόσο, οι φλόγες ανέβαιναν, Η φωτιά βρυχήθηκε και οι κόρες των ματιών του Λάζαρου έμοιαζαν με τρυπούλες καρφίτσας πάνω σε μπλε κύκλους. Απομακρύνθηκε από την κολασμένη ζέστη που τώρα καταβρόχθιζε κάθε ίχνος ψύχους από τη σπηλιά. Ψηλά από πάνω, πορτοκαλί αποχρώσεις και μεταβαλλόμενες σκιές χόρευαν πάνω στη μάζα των χιλίων νυχτερίδων. Συνολικά, ο τεράστιος αριθμός των ματιών τους αντανάκλούσε στο φως της φωτιάς μιμούμενος ένα Σκοτεινός ουρανός από λαμπερά αστέρια. Ο καπνός ανέβαινε σπειροειδώς προς τα πάνω, λιμνάζοντας στην οροφή του σπηλαίου. Μια χούφτα νυχτερίδες πέταξαν και έκαναν τον κύκλο τους γύρω από τη σπηλιά. Ο Λάζαρος έβγαλε την κουκούλα από το κεφάλι του και έλεγξε για την ομίχλη της αναπνοής του, η οποία είχε εξαφανιστεί έκτοτε. Περισσότερες νυχτερίδες αναδεύτηκαν στο σπήλαιο που θερμαινόταν γρήγορα.

Το αγόρι έστρεψε το βλέμμα του στις νυχτερίδες καθώς έφευγε από τη φωτιά και σκαρφάλωνε σε ακανόνιστες σειρές από τις αναβαθμιδωτές προεξοχές, κατευθυνόμενο προς τα πάνω μέρη της σπηλιάς, γυρίζοντας περιστασιακά για να τις επιθεωρήσει από ένα ακόμη υψηλότερο σημείο πριν συνεχίσει την ανάβασή του. Μια θάλασσα από μαύρα, σα χάντρες, μάτια παρακολουθούσαν προσεκτικά την σταθερή ανοδική του πορεία. Ωστόσο, οι νυχτερίδες δεν τράπηκαν σε φυγή όπως αρχικά νόμιζε. Αντίθετα, παρέμειναν ακίνητες στην οροφή, φαινομενικά τόσο περίεργες για τον Λάζαρο όσο και αυτές για αυτές. Το αγόρι ανέβηκε στο ψηλότερο προεξοχή. Σηκώθηκε και ίσιωσε τη ρόμπα του ενώ επιθεωρούσε την οροφή του σπηλαίου, με τα πολλά επίμονα μάτια της.

«Είσαι ζεστός;» ρώτησε δυνατά. «Θα με μάθεις;» Η ξαφνική κραυγή του αγοριού αντήχησε μέσα στο κοίλωμα και αρκετές νυχτερίδες κατέβηκαν από τις φωλιές τους για να ενωθούν με άλλες που ήδη έκαναν τον κύκλο τους γύρω από το σπήλαιο. Ακολούθησαν κι άλλες και το σπήλαιο αναδεύτηκε με ένα φτερούγισμα φτερών που φτερούγιζαν.

Συνολικά, θα μπορούσε να φανεί σαν να επέδειξαν με τη σειρά την αξία τους στην αποικία, ενώ οι μάζες παρέμεναν σταθερές ως ουράνιοι κριτές για να καταγράφουν τις εναέριες ικανότητες του τελευταίου επιδεικτικού. Και ακόμα κι αν δεν κρίνονταν, ο Λάζαρος σίγουρα παρακολουθούσε στενά όσους από αυτούς επέλεγαν να πετάξουν.

Τελικά, το αγόρι γδύθηκε. Ακλόνητος στο περβάζι, δεν κουρνίασε τίποτα, εκτός από ένα περίζωμα και γάντια ποδιών. Τα δικά του υπέροχα φτερά που έμοιαζαν με νυχτερίδες ξεδιπλώθηκαν και απλώθηκαν, μιμούμενος τις κινήσεις των μικροσκοπικών δασκάλων του. Αν και κάθε νυχτερίδα ήταν διαφορετική, ο Λάζαρος διέκρινε από αυτήν ότι, κατά την πτήση, οι κινήσεις των φτερών της ήταν ίδιες με όλες τις άλλες - φτερά κυρτά και χτυπούσαν σε μια άνοδο, φτερά δυνατά και ανοιχτά με μια ξαφνική επιβράδυνση, και φτερά τεντωμένα για μια γρήγορη βουτιά. Τα μάτια του έλαμπαν τριγύρω. Τα φτερά του σήκωσαν τον αέρα. Το μυαλό του έκαιγε καθώς συλλογιζόταν τη μεθοδολογία - τις πολλές μορφές και τις απαραίτητες μεθόδους που εκδηλώνονταν ορατά στην τέχνη της πτήσης των νυχτερίδων. Έτσι συνέβη, κατά το μεγαλύτερο μέρος της παραμονής, να μαθαίνει από τους συντρόφους του στη σπηλιά.

Την ώρα πριν την αυγή, οι νυχτερίδες είχαν έκτοτε κλείσει τα μαύρα, σαν χάντρες, μάτια τους, παραδομένες στο βασίλειο των ανεστραμμένων ονειροπολήσεων, και ο Λάζαρος αποσύρθηκε από τα βραδινά του μαθήματα. Κουρασμένος, πεινασμένος, κρύος και με πονεμένα φτερά, ο Λάζαρος γλίστρησε πίσω στις ρόμπες του και κατέβηκε ξανά στο πάτωμα της σπηλιάς. Άναψε τη φωτιά και μάζεψε φαγητό από τον σάκο με τις προμήθειες. Τελικά, κάθισε σε μια πέτρα μπροστά σε φρέσκες φλόγες, με μια κύστη νερού δίπλα του, και γευμάτισε πεινασμένος με πίτα και λωρίδες αλατισμένου κρέατος. Μια μετατόπιση στις σκιές έκλεψε την προσοχή του.

Τα κίτρινα μάτια έλαμπαν!

«Σφύριγμα!» Ο Λάζαρος έφτυσε το φαγητό του, έπεσε από την πέτρα και σκαρφάλωσε προς τα πίσω καθώς, μέσα στην είσοδο του σπηλαίου, ένα ζευγάρι λαμπερά, ελεύθερα μάτια φάνηκαν να επιπλέουν στο σκοτάδι. Σαν δίδυμα φεγγάρια, που αιωρούνταν κοντά στο δάπεδο της σπηλιάς, οι σφαίρες έκαιγαν τον Λάζαρο με το αντανακλώμενο φως της φωτιάς.

«Ποιος πάει εκεί;» Ο Λάζαρος κατάφερε να απαντήσει στην ερώτηση, με τα αυτιά του προς τα πίσω και τις κόρες των ματιών του ορθάνοιχτα. Τα μάτια του δεν ανοιγόκλεισαν ποτέ. Ο Λάζαρος μύρισε τον αέρα και σήκωσε τα αυτιά του για να ανακαλύψει την αχνή μυρωδιά και την ακανόνιστη αναπνοή ενός ζώου που επίσης μύριζε τον αέρα.

Τότε ένα μαύρο αγριογούρουνο ρουθύνισε και βγήκε από τις σκιές του διαδρόμου. Ο Λάζαρος άφησε έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Σηκώθηκε και σκούπισε τη σκόνη από τη ρόμπα του, γελώντας παράλληλα. «Γιατί, Είσαι γουρούνι! Έχω δει παρόμοια ζώα—σε βιβλία!» Το τρομαγμένο αγριογούρουνο στράφηκε προς την είσοδο της σπηλιάς, αλλά σταμάτησε και κοίταξε ξανά τον Λάζαρο.

«Ω, μην φεύγεις! Δεν θα σου κάνω κακό. Θα καθίσω τώρα.» Ο Λάζαρος πλησίασε την πέτρα και κάθισε σιωπηλά. Το αγριογούρουνο γύρισε προς τον Λάζαρο και έκανε μερικά μικρά βήματα, μυρίζοντας τον αέρα καθώς σταμάτησε.

«Πεινάς, έτσι;» ρώτησε ο Λάζαρος. Σήκωσε μια λωρίδα κρέατος δίπλα στο πόδι του και το παρουσίασε σε καλό φως. «Έλα. Φάε.» Ο αγριογούρουνο κράτησε τις αποστάσεις του. «Φάε το.» Ο Λάζαρος πέταξε το κρέας λίγα μέτρα μακριά από το ζώο. Έριξε νευρικά μάτια ανάμεσα στον Λάζαρο και τα υπολείμματα φαγητού. Τελικά βγήκε μπροστά, μύρισε και καταβρόχθισε το κρέας. Έπειτα κοίταξε τον Λάζαρο, σαν να περίμενε κι άλλο. «Σου αρέσει και το ψωμί; Δεν μου αρέσει —είναι πολύ στεγνό.» Ο Λάζαρος πέταξε ένα μεγάλο κομμάτι πίτας. Το αγριογούρουνο το μάζεψε και βγήκε βιαστικά από τη σπηλιά. «Περίμενε! Μην φεύγεις!» Ο Λάζαρος τον καταδίωξε. Στην εξωτερική σπηλιά, έστριψε στη γωνία προς την είσοδο της σπηλιάς για να εντοπίσει τον αγριογούρουνο να σκαρφαλώνει πάνω από την βραχώδη κορυφογραμμή. Πάνω από τον λόφο, κατακόκκινα σύννεφα απλώνονταν στον ουρανό—πρόωρη ανατολή του ηλίου. Ο Λάζαρος υποχώρησε απότομα στο σκοτάδι. Μόνο τότε συνειδητοποίησε πόσο πραγματικά εξαντλημένος ήταν. Σέρνονταν πίσω στο σπήλαιο.

Κατά τη διάρκεια της επόμενης εβδομάδας, ο Λάζαρος συνέχισε τα μαθήματά του, δυναμώνοντας αρκετά τα φτερά του ώστε να σηκωθεί από το πάτωμα. Ωστόσο, με τα φτερά του ακόμα πολύ αδύναμα για να υποστηρίξουν το βάρος του, ο Λάζαρος μπορούσε μόνο να κάνει σύντομες πτήσεις χαμηλού επιπέδου ανάμεσα στις κορυφές των πετρών του δαπέδου του σπηλαίου.

Με τον χρόνο να περνάει, ο Λάζαρος ακολούθησε το ίδιο πρόγραμμα με τις νυχτερίδες, κοιμούμενος κατά τη διάρκεια της ημέρας, ώστε να μπορεί να τις μελετά όταν ήταν πιο δραστήριες. Οι νύχτες γίνονταν πιο κρύες με επαναλαμβανόμενους παγετούς και όταν ο σωρός από καυσόξυλα λιγότευε, έφευγε από τη σπηλιά για να μαζέψει ξύλα από το πίσω μέρος του Mountain Mouth. Καθώς ο καπνός συνέχιζε να ανεβαίνει από τις φωτιές του, όλο και περισσότερες νυχτερίδες έφευγαν από τη σπηλιά για να αναζητήσουν ανενόχλητες φωλιές αλλού. Με σχεδόν το ένα τέταρτο από αυτές να έχει φύγει, ο Λάζαρος άρχισε να παρατηρεί άγονα σημεία στην οροφή που κάποτε κάλυπταν. Ωστόσο, αυτές τις μέρες, η προσοχή του Λάζαρου δεν ήταν αποκλειστικά αφιερωμένη στις νυχτερίδες, αφού, μετά τα μαθήματά του και ακριβώς την ανατολή του ηλίου, ο αγριογούρουνος τώρα σύχναζε στο Mountain Mouth για να τον συνοδεύσει για δείπνο. Και δείπνησαν, το έκαναν.

Σικελία - Λιμάνι της Μεσσήνης

Ένα καλοντυμένο αγόρι από τη Σικελία στεκόταν κοντά στην ακτογραμμή, καθώς ένα σμήνος γλάρων όρμησε από πάνω του για κομμάτια κομμένου ψωμιού. Τα μακριά μαύρα μαλλιά του και τα φωτεινά του ρούχα ανεμίζονταν σε ένα σταθερό αεράκι. Κράτησε την τελευταία μπουκιά μάννα προς τον ουρανό, με τα μάτια κλειστά σε ένα γκριμάτσο πρόσωπο. Ένας γλάρος το άρπαξε από τα δάχτυλά του και τράβηξε το χέρι του προς τα κάτω, γελώντας. Το αγόρι σκίασε τα μάτια του από τον εκθαμβωτικό ήλιο, μπλέκοντας τα δάχτυλά του στο μέτωπό του, ενώ κοίταζε προς τον νοτιοδυτικό ορίζοντα του ωκεανού. Δύο κουκκίδες εμφανίστηκαν - και μετά μια τρίτη.

«Μαμά! Πλοία», φώναξε το αγόρι πάνω από τον ώμο του καθώς έδειχνε προς τη θάλασσα, «Τέσσερα!»

Πέντε πλοία! Περισσότερα!

Το Santa Godeberta οδήγησε τη βαριά αρμάδα εμπορικών πλοίων του στο λιμάνι της Μεσσήνης. Με χαμηλή πρύμνη και ψηλή πλώρη, άνοιξε ένα μονοπάτι μέσα στην κυματιστή θάλασσα, υπερφορτωμένο με τα σημαντικά και ακριβά ερείπια μιας κατεστραμμένης πόλης. Σαν πλοίο-φάντασμα, το εγκαταλελειμμένο κατάστρωμά του έλαμπε από ένα σταθερό κύμα θάλασσας· ακόμα, χωρίς ορατό πλήρωμα να καθοδηγεί την πορεία του. ούτε έπλεε, δεν έστριβε ούτε έσκυβε στα κύματα του ωκεανού. Όσο βαθιά κι αν καθόταν στο νερό, ακόμα και με τους πολλούς τόνους ογκώδους φορτίου της, μόνο μια χούφτα ψύλλοι και ένα καλάθι αρουραίοι θα έδειχναν πραγματικά τη σοβαρότητα της μεταφοράς της. Όχι βαρύτερο από ένα σακί ρύζι, το ασήμαντο φορτίο αυτών των εντόμων και τρωκτικών θα αποδεικνυόταν αρκετά ικανό να σπάσει τις πλάτες εκατομμυρίων, να συντρίψει τους πυλώνες και τις πλάκες κάθε ευρωπαϊκού βασιλείου και να ισοπεδώσει το πρόσωπο ολόκληρης της ηπείρου.

Ένα πλήθος πεζών και περαστικών συγκεντρώθηκε στις αποβάθρες για να παρακολουθήσει ένα σπάνιο θέαμα της εποχής του: έναν στόλο από τεράστια πλοία, που φαινόταν ικανά να πλεύσουν ακόμη και στους πιο πλατύς και επικίνδυνους ωκεανούς. Εκατοντάδες πρόθυμα αγόρια και ατημέλητοι αγρότες παρατάσσονταν στις αποβάθρες του το λιμάνι, επιδιώκοντας να διεκδικήσει περισσότερο από τον αραιό χώρο της αποβάθρας που βρίσκεται πλησιέστερα στους πασσάλους από σχολιά. Διεκδικούσαν θέσεις ως μισθωτοί για την εκφόρτωση φορτίων. Με τόσο βαρύ στόλο, ήταν απόλυτα βέβαιοι ότι, από εκείνους που επέλεγαν να εκφορτώσουν, θα λάμβαναν μια γενναιόδωρη αμοιβή αρκετών ημερών. Η δουλειά ήταν εντάξει. Οι άντρες γκρίνιαζαν και σπρώχνονταν ο ένας τον άλλον, καθώς οι παλαιστές ανακάτευαν τη σκόνη. Ο κόσμος γέμιζε το λιμάνι καθώς το συνωστισμένο πλήθος ξεχυνόταν στους δρόμους. Η πολύβουη πόλη σταμάτησε, σταματώντας για να παρακολουθήσει την πλησιάζουσα αρμάδα. Όλο και πιο εμφανές σε όλους τους παρευρισκόμενους ήταν ότι οι αποβάθρες ήταν ανίκανες να ασφαλίσουν με ασφάλεια έναν τόσο τερατώδη στολίσκο. Παρόλα αυτά, ο στόλος προχωρούσε, εμποδίζοντας τον ορίζοντα με την συνεχώς αυξανόμενη παρουσία του.

Ένας γεροδεμένος καπετάνιος του λιμανιού και δύο από τους λιμενεργάτες του στέκονταν πάνω σε μια υπερυψωμένη αποβάθρα από ξύλα που έβλεπε στην υπερφορτωμένη αποβάθρα. Ο απογοητευμένος καπετάνιος κυμάτισε ένα κόκκινο λάβαρο προς τα πλοία που πλησίαζαν, δίνοντάς τους σήμα να σταματήσουν και να κρατηθούν γερά. «Σωστά, κύριε . Δεν είναι δικά μας πλοία - ίσως πορτογαλικά», είπε ένας από τους λιμενεργάτες, κοιτάζοντας προς τη θάλασσα.

Ο άλλος αχθοφόρος χτύπησε ελαφρά τον τριχωτό ώμο του καπετάνιου . «Έφτασαν , κύριε». Ο άντρας κατέβασε το λάβαρό του και κοίταξε πάνω από τον ώμο του για να ανακαλύψει σειρές ένοπλων στρατιωτών να διαπερνούν το πλήθος. Συνολικά, το εκθαμβωτικό φως του ήλιου από τα κράνη τους και η κίνηση προς τα εμπρός του επιμήκους σχηματισμού τους θα μπορούσαν να προβάλλουν την εικόνα ενός λαμπερού πύρινου σκουληκιού, που σχίζει μια θάλασσα από κεφάλια καθώς κατευθύνεται προς την αποβάθρα. Έγνεψε καταφατικά και έστρεψε την προσοχή του πίσω στον άκαμπτο στόλο, κουνώντας το λάβαρό του σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να χτυπήσει - αλλά, μάταια, καθώς το Santa Godeberta διέσχισε την εξωτερική περίμετρο του λιμανιού της Μεσσήνης.

Οι ανησυχίες του καπετάνιου ήταν σαφώς εμφανείς στους λιμενικούς του, οι οποίοι επίσης παρενέβησαν.

δέος για τον στόλο, που τώρα έπεφτε πάνω τους σαν να έπλεε δυνατά και δυνατά σε στην ανοιχτή θάλασσα. Όπως ήταν έθιμο και κανόνας για την ασφαλή πρόσδεση μεγαλύτερων σκαφών, όπως π.χ. Αυτά, τα πανιά τους έπρεπε να είναι γερά στις αυλές τους και τα κουπιά τραβηγμένα και να χρησιμοποιούνται κατά την πλοήγηση στο λιμάνι. Ωστόσο, μόνο το μισό από το πανί του Santa Godeberta ήταν δεμένο στην αυλή - το υπόλοιπο παρέμενε ξεδιπλωμένο και να πιάνει τον άνεμο. Τα μπερδεμένα σχοινιά του κύριου εξοπλισμού του κρέμονταν γύρω από το κατάρτι και την αυλή του. Με μόνο τρία από τα κουπιά του να στροβιλίζονται αδύναμα, δεν έκαναν πολλά για να καταπνίξουν την ταχύτητά του.

«Μας στέκονται σκληρά, Καπετάνιε», αναφώνησε ένας από τους λιμενάρχες. «Μια μεγάλη θάλασσα πίσω τους!» Έδειξε προς το πλοίο που ακολουθούσε από κοντά τη Santa Godeberta, με φαρδύ πανί και χωρίς κουπιά. «Και την επόμενη—είναι σαν βαρέλι που κυλάει σε μια σανίδα— το πανί της είναι ορθάνοιχτο! Κοιτάξτε την, Καπετάνιε, πλέει ανοιχτά.

Άνοιξε! Να κάνω εγώ την κλήση;

Ο Καπετάνιος έκλεισε το στόμα του με το χέρι του, κουνώντας το λάβαρο καθώς φώναζε προς τον πλησιάζοντα στόλο, ο οποίος τώρα άρχισε να γεμίζει τον κόλπο. «Άβαστ! Συγκεντρώστε τις εξέδρες του ναυπηγείου! Κουνήστε την πλώρη προς την πρύμνη! Γυρίστε το—»

Ένα από τα πλοία συνέτριψε ένα μικρό αλιευτικό σκάφος, παρασύροντας μέρος των υπολειμμάτων του από το δικό του δίχτυ, το οποίο κρεμόταν μπλεγμένο στην πλώρη του. Ο καπετάνιος έριξε το λάβαρό του και διέταξε τους λιμενικούς του να προχωρήσουν στην κλήση.

Πήδηξαν στην εντολή του. Ένας από αυτούς γύρισε, άρπαξε ένα κρεμαστό μεταλλικό σφυρί και χτύπησε ένα μεγάλο σωληνωτό κουδούνι. Ο άλλος άντρας ούρλιαξε πάνω από τα εκκωφαντικά διόδια, κουνώντας τα χέρια του, διατάζοντας το πλήθος να εκκενώσει τις αποβάθρες. Ακολούθησε πανικός καθώς το πλήθος ποδοπατήθηκε βιαστικά για να διαφύγει από την άκρη του λιμανιού. Στρατιώτες που ούρλιαζαν απλώθηκαν σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να σχηματίσουν ένα φράγμα.

Τα πολλά μάτια των μαζών της Μεσσήνης ήταν καρφωμένα στο Santa Godeberta καθώς διέσχιζε τα λευκά κύματα, ρευόμενο ένα σταθερό κύμα ωκεανού από κάτω από την τεράστια πλώρη του - ήταν σαν ένα μανιασμένο θαλάσσιο τέρας που ήθελε να βγει στην ακτή. Ο καπετάνιος του λιμανιού και οι δύο άντρες του πήδηξαν από τον πύργο παρατήρησης τη στιγμή που σειρές από σανίδες και πασσάλους της αποβάθρας εξερράγησαν κάτω από το συντριπτικό βάρος του υπερφορτωμένου πλοίου. Ολόκληρο το λιμάνι τραντάχτηκε από τη δύναμη της πρόσκρουσής του. Ο θρυμματισμένος πύργος κατέρρευσε πάνω στο πλήθος καθώς το πλοίο προσάραξε, χτυπώντας πάνω από τη γραμμή των στρατιωτών και συνθλίβοντάς τους στην ακτογραμμή. Μόλις το Santa Godeberta στάθηκε πάνω στους στρατιώτες, Το δεύτερο πλοίο έπλευσε με φόρα στο λιμάνι, πλησιάζοντας στενά την πίσω πλευρά του και χτενίζοντας την δεξιά γωνία της πρύμνης του πριν στρίψει απότομα, χτυπώντας την αριστερή πλευρά του στο λιμάνι και διαλύοντας ένα τεράστιο τμήμα της ξύλινης αποβάθρας. Και πάλι, το λιμάνι βούιζε, βρυχώμενο από τον κρότο και τις κραυγές του αποσβολωμένου πληθυσμού του. Δέκα ακόμη βαριά

Τα πλοία έσπευσαν στο λιμάνι, παρουσιάζοντας ένα τεράστιο τείχος από ξύλα, σχοινιά και πανιά που φαινόταν να καταπίνει τον κόλπο. Και χωρίς κανένα ίχνος πληρώματος στα κατάρτια, τα πηδάλια ή τα καταστρώματα, το λιμάνι της Μεσσήνης φαινόταν να πολιορκείται από μια εισβολή πλοίων-φαντασμάτων.

Και τι, αν όχι με φαινομενική θεϊκή παρέμβαση, τα κύτη των δύο πλοίων παρέμειναν άθικτα ακόμη και όταν ένα μεγάλο τμήμα της αποβάθρας του λιμανιού ήταν κατεστραμμένο, πιεσμένο στην ακτογραμμή σαν μια σωρός από θραύσματα. Κοντά πίσω τους, δέκα ακόμη πλοία μπήκαν στον κόλπο, τελικά επιβραδύνοντας την ταχύτητά τους. Απέναντι στο πλήθος των απρόσκλητων πλοίων, οι άντρες έτρεχαν ανοιχτά σαν μανιασμένα έντομα. Το λιμάνι ήταν ένα κυλιόμενο χάος. Με την πλώρη του Santa Godeberta να έχει κλείσει για πάντα, ο Λιμενάρχης και οι φρουροί του σκαρφάλωσαν πάνω από το μπροστινό κατάστρωμά του.

Ένας άντρας, γυμνός, ιδρωμένος, ασθενικός, βγήκε παραπατώντας από το αμπάρι. Έπεσε πίσω στον κοντινό τοίχο και γλίστρησε στο κατάστρωμα. Έσκυψε, κουνώντας το κεφάλι του σαν μεθυσμένος ναύτης. Οι κοιλότητες των ματιών του ήταν σκοτεινές και φαινομενικά μελανιασμένες, όπως και οι άκρες των δακτύλων του. Λιμενικοί συσπειρώθηκαν γύρω του ενώ άλλοι ξεχύθηκαν στο αμπάρι του πλοίου.

Ο καπετάνιος του λιμανιού έδειξε πάνω από το κεφάλι του. «Κόψτε το πανί του! Αυτό το πλοίο μένει!» Αρκετοί λιμενάρχες σκαρφάλωσαν στα ξάρτια. Πλησίασε τον ιδρωμένο άντρα και φώναξε: «Πού είναι ο καπετάνιος αυτού του πλοίου;» Γύρισε προς την είσοδο του αμπαριού του πλοίου και ούρλιαξε: «Θέλω όλο το πλήρωμα στο κατάστρωμα! Φέρτε τους πάνω!» Γύρισε πίσω στον βρώμικο άντρα. «Ποιος διοικεί αυτόν τον στόλο;»

Ο άντρας απάντησε με έναν τρόπο, παραληρώντας από πυρετό, «Κανένας καπετάνιος—κανένας στόλος—μόνο ο ωκεανός. Ο ωκεανός διεκδικεί τους νεκρούς—όλους τους νεκρούς».

Ένας λιμενάρχης ψιθύρισε στο αυτί του καπετάνιου: «Είναι μεθυσμένος, αναμφίβολα».

Ο καπετάνιος του λιμανιού συνέχισε την ανάκρισή του. «Πώς ονομάζεται αυτό το πλοίο; Αυτός ο στόλος πλέει για τη Γένοβα, έτσι;» Σάρωσε το γεμάτο φορτίο. Κοίταξε πάνω από τα καταστρώματα των άλλων πλοίων. «Τα πλοία σας είναι φορτωμένα πέρα από τη χωρητικότητά τους. Πώς τα κρατήσατε στην επιφάνεια, μόνο ο Θεός ξέρει. Από πού πήρατε όλο αυτό το φορτίο;»

Ο άντρας κατάφερε να απαντήσει: «Το πλοίο είναι—Σάντα Γοδεμπέρτα—από την Κάφφα, στη Γένοβα».

Ο Καπετάνιος διέταξε δύο από τους άντρες του: «Βάλτε τον στα πόδια του. Δώστε του λίγο αέρα». Μίλησε σε έναν άλλον που στεκόταν δίπλα του: «Βγάλτε έναν κουβά νερό. Αφήστε τον να νηφαλίσει». Ο καπετάνιος κούνησε το κεφάλι του και μουρμούρισε: «Κάφα—με αυτό το φορτίο;» Κοίταξε πάνω από τα δεμένα εμπορεύματα που κάλυπταν σχεδόν κάθε τμήμα του καταστρώματος και εντόπισε έναν μαύρο αρουραίο να πετάχτηκε ανάμεσα στα βαρέλια. Σταύρωσε τα χέρια του. «Ούτε σε χίλια χρόνια.»

«Καπετάνιε!» φώναξε μια φωνή από το αμπάρι του πλοίου. «Υπάρχουν μόνο πέντε άντρες εδώ κάτω, και το αμπάρι είναι τρομερά γεμάτο.» Ο καπετάνιος του λιμανιού κοίταξε το αμπάρι.

στην είσοδο καθώς ο άντρας βγήκε έξω και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Συνέχισε: «Καπετάνιε, αυτοί οι άντρες είναι άρρωστοι—αρκετά άρρωστοι. Θα πρέπει να τους κουβαλήσουμε». Δύο φρουροί έβαλαν το χέρι τους κάτω από τα χέρια του βρώμικου ναύτη και τον σήκωσαν όρθιο. «Αχ!» φώναξε ο άντρας και κατέρρευσε άτονα. Οι έκπληκτοι φρουροί τον έριξαν στο κατάστρωμα και ο αναίσθητος άντρας έμεινε ξαπλωμένος, με τα χέρια του πάνω από το κεφάλι του, αποκαλύπτοντας δύο μαύρες πρησμένες μάζες, σαν σάπια μήλα, που προεξείχαν από τις μασχάλες του. Τα ραγισμένα πρηξίματα έσταζαν καθώς ένα μείγμα από πύον και μαύρο αίμα λιμνάζονταν πάνω στο κατάστρωμα. Οι φρουροί σκούπισαν τα χέρια τους στα μπατζάκια του παντελονιού τους. Μια ταγγή μυρωδιά αναδύθηκε από κοιμισμένους ναύτη. Ο καπετάνιος έπιασε τη μύτη και το στόμα του και έκανε πίσω. «Για όνομα του Θεού!»

Έπειτα γύρισε και ούρλιαξε: «Φύγε από το πλοίο! Μην αγγίζεις τίποτα! Υπάρχει λοιμός πάνω στο πλοίο!» Οι φρουροί πέταξαν προς την πλώρη του πλοίου καθώς οι λιμενάρχες κατέβαιναν τρέχοντας από τα ξάρτια, μερικοί πηδώντας με το κεφάλι στο νερό.

Στο σύντομο χρονικό διάστημα που ακολούθησε, και τα δώδεκα πλοία ασφαλίστηκαν στο λιμάνι, φρουρούμενα από εκατοντάδες ένοπλους στρατιώτες που είχαν διαταγές να σταματήσουν, ακόμη και με θανατηφόρα βία, όποιον προσπαθούσε να επιβιβαστεί ή να αποβιβαστεί από τα πλοία. Και μέσα σε μια μέρα, οι φήμες για τα μολυσμένα πλοία εξαπλώθηκαν σε όλη τη Μεσσήνη.

Τη δεύτερη μέρα, τα πληρώματα του στόλου ζήτησαν από γιατρούς να ανέβουν στο πλοίο και να φροντίσουν τους ασθενείς. Οι αξιωματούχοι της πόλης συμφώνησαν μόνο με την προϋπόθεση ότι μόλις ο γιατρός ανέβαινε στο πλοίο, έπρεπε να παραμείνει. Κανένας από τους γιατρούς της πόλης δεν συμφώνησε. Οι λιμενικοί έστειλαν τρόφιμα και νερό με κουβάδες πάνω σε σχοινιά. Μόλις άδειαζαν, οι κουβάδες παρέμεναν στα πλοία. Με αυτόν τον τρόπο, λαμβάνονταν όλα τα προληπτικά μέτρα για την καραντίνα των πλοίων.

Την τρίτη μέρα, η δυσοσμία του θανάτου πλανιόταν πάνω από την αποβάθρα· μεταφέρθηκε στην ενδοχώρα από το θαλασσινό αεράκι. Με τις προειδοποιήσεις των γιατρών, οι φρουροί διατάχθηκαν να υποχωρήσουν από φόβο μήπως ο άνεμος μετέφερε τη μόλυνση στα πλοία. Με τους φρουρούς πιο μακριά από τα πλοία, το σούρουπο έπεσε ήσυχά πάνω από την αποβάθρα και οι αρουραίοι, που διψούσαν, βρήκαν το θάρρος να σέρνονται κάτω από τις ράγες του πλοίου, κάτω από τα σχοινιά και στην αποβάθρα, μόνο και μόνο για να φύγουν τρέχοντας και να ενωθούν με τους ξαδέρφους τους που ήταν αρουραίοι στην αποβάθρα.

Την έκτη ημέρα, πολλοί φρουροί αρρώστησαν. Ένα εξαγριωμένο πλήθος συγκεντρώθηκε στο λιμάνι και οι αξιωματούχοι της πόλης δεν είχαν άλλη επιλογή, παρά μόνο να διατάξουν τα δώδεκα πλοία να αποχωρήσουν από το λιμάνι, μαζί με το φορτίο τους, για να μην πυρποληθούν. Βλέποντας γρήγορο κέρδος και ελεύθερη διέλευση σε άλλα ευρωπαϊκά λιμάνια, οι ναύτες από τη Γένοβα, τη Μασσαλία, την Κορσική και τη Σαρδηνία συμφώνησαν να μοιραστούν μερίδια από το πολύτιμο φορτίο του στόλου με τη σειρά για την επάνδρωση των πλοίων από το λιμάνι και προς διάφορες παράκτιες πόλεις.

Και την έβδομη μέρα, το λιμάνι έβγαλε τα πλοία στη θάλασσα. Αμέσως, το Μαύρο Ο Στόλος του Θανάτου διαλύθηκε, με τα περισσότερα πλοία του να σαλπάρουν για λιμάνια εκτός της Γένοβας. Τα κάποτε γεμάτα καταστρώματα ήταν άδεια — ένας προς έναν, οι επιβάτες και το πλήρωμα είχαν πετάξει από καιρό στη θάλασσα καθένα από τα μολυσμένα από την πανώλη πλοία, μέχρι που κανένα δεν επέζησε από το ταξίδι.

Αφανής στην επιφάνεια, η Μεσσήνη ήταν ήδη καταδικασμένη, αφού, παρόλο που το λιμάνι της είχε καθαριστεί από τα γενουατικά πλοία, η πανώλη Gatestone παρέμενε να παραμονεύει στις σκιές κάτω από τις αποβάθρες της. Καβαλώντας τις πλάτες των μολυσμένων αρουραίων της προβλήτας, βρίσκονταν εξίσου μολυσμένοι ψύλλοι, κυοφορούμενοι από ασθένειες. Τα στομάχια τους ήταν απειροελάχιστες μήτρες της Κόλασης - σε πλήρη ωδίνη - έτοιμες να γεννήσουν τα διαβολικά τους παρασκευάσματα. Και το κακό του Διαβόλου εξελίχθηκε. Μέσα σε λίγες εβδομάδες, η κακιά μητέρα του Λαζάρου μετέτρεψε ολόκληρη την πυκνοκατοικημένη Μεσσήνη σε έναν καρποφόρο οπωρώνα από παθογόνα μαύρα μήλα - ώριμα από θάνατο και παχουλά για... το μάδημά της.

Έτσι, συνέβη η Μεγάλη Επιδημία να ξεσπάσει από τις αποβάθρες και να εισβάλει στην ενδοχώρα, αφήνοντας στο πέρασμά της μόνο ένα ερειπωμένο κέλυφος πόλης. Η επιδημία μετατράπηκε σε πλήρη πυρκαγιά καθώς η τελευταία ώρα της Ευρώπης είχε φτάσει.

Στόμα του βουνού

Είχαν περάσει περισσότερες από τρεις εβδομάδες από τότε που ο Λάζαρος έφτασε για πρώτη φορά στο Mountain Mouth. Σε αυτό το διάστημα, το σώμα του σκλήρυνε με μυώδη καμπυλότητα και το βάρος που έχασε από τότε στα χέρια και τα πόδια του μεταφέρθηκε μόνο στα πλέον βαρύτερα, μυώδη φτερά του. Οι σύντομες πτήσεις ανάμεσα στις πέτρες του δαπέδου είχαν εξελιχθεί σε μεγαλύτερες πτήσεις σε μεγαλύτερα υψόμετρα. Δεν σκαρφάλωνε πλέον στον τοίχο μέχρι το πέτρινο περβάζι κοντά στην οροφή. Αντίθετα, πετούσε κατευθείαν σε αυτό. Μάζευε καυσόξυλα όχι περπατώντας γύρω από το πίσω μέρος του Mountain Mouth, αλλά πετώντας πάνω από την κορυφή του και πίσω. Ωστόσο, ακόμη και με αυτές τις νέες ικανότητες, δεν ήταν σε θέση να κάνει το ταξίδι προς το ιταλικό μοναστήρι. Ακόμα και οι σύντομες πτήσεις που απαιτούσαν οποιοδήποτε βαθμό προσπάθειας, όπως αυτή της συλλογής ξύλων, του έκλεβαν την ανάσα. Και ήξερε ότι για να διασχίσει τον Κόλπο του Λεόν προς το νησί της Κορσικής ή από το νησί στην ιταλική ηπειρωτική χώρα, έπρεπε να αποδείξει ότι είναι ικανός να παραμείνει στον αέρα για τουλάχιστον μισή νύχτα.

Ένα τσουχερό κρύο φυσούσε σταθερά από τον βορρά. Η κοιλάδα με τις πέτρες ήταν σκεπασμένη με ένα λεπτό στρώμα πάγου που είχε απομείνει από την ψιχάλα της προηγούμενης νύχτας. Μέσα στη σπηλιά, ο Λάζαρος ήταν ξαπλωμένος, κοιμισμένος, κουλουριασμένος δίπλα σε μια σβησμένη φωτιά, οι σταθερές εκπνοές του σχηματίζουν ομίχλη στον παγωμένο αέρα. Από πάνω αυτόν, το μισό ταβάνι ήταν άγονο, με τις νυχτερίδες στριμωγμένες στην ψηλότερη πίσω στέγη του σπήλαιου.

Ο Λάζαρος γρύλισε και σφίχτηκε περισσότερο σαν μια μπάλα. Κοιμισμένος ακόμα, τα αυτιά του τεντώθηκαν και έψαξαν στη σπηλιά για έναν φρέσκο ήχο που αντηχούσε μέσα στα τείχη της. Άνοιξε διάπλατα τα μάτια του. Οι υπερμεγέθεις κόρες των ματιών του συρρικνώθηκαν σε μαύρες κουκκίδες στο μπλε.

«Γουρούνι!» φώναξε, βολεύοντας τον εαυτό του σε καθιστή θέση. Χασμουριόταν με κυνόδοντες και Έτριψε το πρόσωπό του. «Εσύ είσαι;» Ένα ρουθούνισμα απάντησε. «Όχι τώρα, γουρούνι. Είμαι εξαντλημένος.»

Ο Λάζαρος έψαξε στο σκοτάδι μόνο και μόνο για να ανακαλύψει τον αγριογούρουνο να ψάχνει στο σακί με τις προμήθειες. «Γουρούνι! Όχι!» Ο Λάζαρος πετάχτηκε όρθιος και έτρεξε προς τον αγριογούρουνο.

«Φύγε από εκεί!» Το ζώο σήκωσε το κεφάλι του από τον σακί, με μια παχουλή κολοκύθα στα δόντια του. Τσίριξε και πετάχτηκε έξω από τη σπηλιά με το κομμάτι.

«Μην το αφήσεις να γίνει», ψέλλισε ο Λάζαρος, ψάχνοντας μανιωδώς μέσα στο περιεχόμενο του σάκου. Έβγαλε το φιαλίδιο με το αίμα και το εξέτασε. Εκτός από ένα λεπτό σπάσιμο που διατρέχει το πλευρό του, το δοχείο παρέμεινε σφραγισμένο και άθικτο. Ανακουφισμένος, τώρα μια άλλη ιδέα τον πέρασε από το μυαλό και ξεφύλλισε το σάκο για να ανακαλύψει ότι ο αγριογούρουνος του είχε κλέψει κάθε ψίχουλο φαγητού.

«Γουρούνι!» φώναξε. Ο Λάζαρος έβγαλε μια μικρή δερμάτινη τσάντα από τον σάκο και τοποθέτησε μέσα το φλασκί και άλλα αντικείμενα που θεωρούσε αρκετά σημαντικά για να τα έχει κοντά του. Έπειτα γύρισε ορμητικά στην σβησμένη φωτιά κρατώντας την. «Γιατί;» Άφησε το πουγκί δίπλα του και άναψε τη φωτιά με φρέσκα ξύλα. «Μοιράστηκα το φαγητό μου μαζί σου!» Πέταξε κι άλλα κούτσουρα πάνω σε αναμμένα κάρβουνα και ούρλιαξε προς την είσοδο του σπηλαίου — η φωνή του έφερνε μέσα από το κοίλωμα σαν καμπάνα μέσα από ομίχλη «Δεν θα κλέψεις!» Αρκετές νυχτερίδες πέταξαν, κυκλώνοντας τη σπηλιά, καθώς καπνίζοντα κούτσουρα τυλίχτηκαν σε φλόγες. Ο Λάζαρος κοίταξε άγρια μέσα από τη φωτιά.

Άλλη μια εβδομάδα πέρασε καθώς μια φρέσκια χιονόπτωση σκέπασε το Mountain Mouth. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, ο Λάζαρος έσκισε το πίσω μέρος των ενδυμάτων του έτσι ώστε τα φτερά του να κρέμονται έξω από αυτά. Ομοίως, επέστρεψε στη χρήση της μάσκας του. Αυτές οι αλλαγές ήταν απαραίτητες αν επρόκειτο να κάνει τον κύκλο της κορυφής του Mountain Mouth για μεγάλο χρονικό διάστημα χωρίς να παγώσει. Και με αυτές, κατάφερε να παραμείνει στον αέρα για σχεδόν τρεις ώρες. Ωστόσο, ακόμη και τρεις ώρες δεν ήταν αρκετές για να διασχίσει τις θάλασσες. Με τον χειμώνα να πλησιάζει γρήγορα και τον ίδιο χωρίς φαγητό, ο Λάζαρος τελικά κατέρρευσε από την πείνα, την κούραση και το τσουχτερό κρύο. Η κορύφωση αυτών των αφόρητων συνθηκών τον οδήγησε πίσω στο σπήλαιο - για να επανεξετάσει την υπόσχεσή του.

Είχε φτάσει το πρωί με μια θάλασσα από αστέρια να πνίγονται—να πεθαίνουν σε έναν κατακόκκινο ουρανό. Στη σπηλιά, ο ληθαργικός Λάζαρος άναψε ξανά τη φωτιά και ξάπλωσε το κεφάλι του. Κοίταξε πάνω από την σχεδόν έρημη οροφή — μόλις το ένα τέταρτο των νυχτερίδων είχαν απομείνει. Και εκεί ήταν ξαπλωμένος, σκεπτόμενος αν έπρεπε να πετάξει πίσω στο Αββαείο· κρυβόταν μέσα στη νύχτα και επέστρεψε στη σπηλιά, εφοδιασμένος με προμήθειες κουζίνας.

Μύρισε τον αέρα καθώς μια γνώριμη μυρωδιά παρέμενε μέσα του. Το στομάχι του σφίχτηκε. Ο Λάζαρος σκαρφάλωσε στο πάτωμα, σήκωσε έναν βαρύ βράχο, άνοιξε τα φτερά του και εκτοξεύτηκε στον αέρα. Έκανε κύκλους μέσα στη σπηλιά με το βλέμμα του καρφωμένο στην είσοδο του διαδρόμου. Χωρίς να αντιλαμβάνεται τον Λάζαρο, ο αγριογούρουνο μπήκε μέσα, κινούμενος αθόρυβα, προχωρώντας αργά προς τον άδειο σάκο με τις προμήθειες του Λάζαρου. Έπειτα, το ζώο έβαλε το κεφάλι του μέσα στο άνοιγμα. Ο Λάζαρος περιστέρισε με την πέτρα και χτύπησε το κεφάλι της. Το αγριογούρουνο τσίριξε και νυχτερίδες πετάχτηκαν από το ταβάνι.

Ο αγριογούρουνο βγήκε παραπατώντας από τη σπηλιά. Καταβεβλημένος από την πείνα, σήκωσε την πέτρα και την κυνήγησε. Μαζί, έτρεξαν έξω από τη σπηλιά και διέσχισαν την κοιλάδα με τις πέτρες. Ο Λάζαρος κέρδισε έδαφος πάνω στο γουρούνι που τσιρίζε καθώς και οι δύο ανέβηκαν στην κορυφή της κορυφογραμμής, σκαρφαλώνοντας στην ανατολική πλαγιά της. Αποπροσανατολισμένος, ο αγριογούρουνο σταμάτησε και γύρισε προς το μέρος του, χτυπώντας χαυλιόδοντες. Εκείνη τη στιγμή, η πέτρα του Λάζαρου βρήκε το σημάδι της - ο αγριογούρουνο δεν υπήρχε πια.

Λαχανιασμένος και εξαντλημένος, ο Λάζαρος άρπαξε το γουρούνι από την οπλή του και το έσυρε στην κορυφογραμμή, προς τη σπηλιά. Μόνο όταν πλησίασε στην κορυφή της συνειδητοποίησε τη δύσκολη θέση του. Σήκωσε το πρόσωπό του, μισόκλεισε τα μάτια του κοιτάζοντας την καυτή κόκκινη αυγή, και τώρα είχε πλήρη επίγνωση ότι στεκόταν έξω από τη σπηλιά καθώς ανέτειλε ο ήλιος. Απελπισμένος, τράβηξε το αγριογούρουνο πάνω από την κορυφή και πίσω στην σκιασμένη πλευρά του. Σήκωμα με σήκωμα, ο Λάζαρος έσερνε το γουρούνι κατά μήκος της ξερής κοίτης του ποταμού, ανοίγοντας ένα μονοπάτι μέσα στο χιόνι και προς τη σπηλιά. Το χιόνι σωρεύτηκε πάνω από το γουρούνι και έλιωσε στη γούνα του ακόμα ζεστού ζώου. Στιγμές πέρασαν σαν μια σειρά από μέλισσες. Ο ήλιος ανέβαινε ακόμα πιο βαθιά, τα αστέρια τώρα πνίγονταν στη φωτιά του. Μια φαγούρα από ηλιακό έγκαυμα σέρνονταν στο εκτεθειμένο δέρμα του, όμως με όλη του τη δύναμη που του είχε απομείνει, ο Λάζαρος συνέχισε - βήμα με βήμα, μέτρο με μέτρο, αγνοώντας τον πόνο.

Τελικά, έφτασε στο στόμιο της σπηλιάς και έσυρε τον αγριογούρουνο στα σκιερά βάθη της. Οι πρώτες ακτίνες του καυτού ηλιακού φωτός έλαμψαν στον ορίζοντα. Ο Λάζαρος πάλευε, απεγνωσμένα τραβώντας και σύροντας το βρεγμένο και βαρύ θηρίο ακόμα πιο βαθιά στο σκοτάδι. Τα οπίσθια του γουρουουνιού Το πόδι του πιάστηκε σε έναν βράχο στο πάτωμα της σπηλιάς και ο Λάζαρος το τράβηξε. Σηκώθηκε και ετοιμάστηκε για άλλο ένα τράβηγμα όταν μια λεπτή κόκκινη δέσμη φωτός - ένα νήμα όχι φαρδύτερο από ιστό αράχνης - διαπέρασε μια μακρινή σχισμή στην κορυφή της μακρινής ανατολικής κορυφογραμμής. Η γραμμή του πορφυρού φωτός έλαμπε στην κοιλάδα των πετρών, μπήκε στο στόμιο του τη σπηλιά και εξετράπη της πορείας της πάνω στην βρεγμένη πίσω οπλή του αγριογούρουνου. Η δοκός άλλαξε πορεία, σκαρφαλώνοντας προς τα πάνω από το πόδι του αγριογούρουνου, χτυπώντας τελικά τον Λάζαρο καθαρά στο μάτι του.

Το αγόρι άφησε ελεύθερο τον αγριογούρουνο και έπεσε ολόκληρος στις σκιές. Σπαρασσόταν και

σκαρφάλωνε στο πάτωμα της σπηλιάς σαν να προσπαθούσε να ξεφύγει από ένα σύννεφο θυμωμένων σφηκών. «Ω Θεέ μου! Αχ! Αχ!

Θειώδης καπνός και γκρίζα στάχτη έβγαιναν από κάθε μέρος του σώματός του, με την κίτρινη σκόνη να χύνεται βαριά στο δάπεδο του σπηλαίου. Σκαρφαλώνοντας στα τυφλά και με τα χέρια του να κουνάνε, σηκώθηκε όρθιος και σκόνταψε βαθύτερα στη σπηλιά, με τον ίδιο τρόπο που βγήκε σκοντάφτοντας από μέσα ο αποπροσανατολισμένος χοίρος. Μια κιτρινωπή στάχτη ακολουθούσε τον Λάζαρο καθώς διέσχιζε το πέρασμα και ορμούσε στα πιο σκοτεινά βάθη της σπηλιάς.

«ΘΕΕ! ΣΥΡΙΣΜΑ!» Κατέρρευσε και κύλησε πάνω στον αυτοσχέδιο σάκο με τις προμήθειες.

«ΤΡΙΞΙΜΟ!» Ξαφνιασμένες νυχτερίδες πετάχτηκαν από την οροφή και έκαναν κύκλους από πάνω του. Τώρα κυλούσαν και γρατζουνούσαν το πάτωμα της σπηλιάς, τραβώντας τον σάκο από πάνω του, αρπάζοντας τα πάντα - τίποτα από όσα μπορούσε να συγκεντρώσει, να κινήσει ή να κάνει, δεν μπορούσε να αναιρέσει αυτό που είχε γίνει. Κανένα πουγκί, προσευχή ή υπόσχεση δεν μπορούσε να αντιστρέψει την εξέλιξη και την ακλόνητη πορεία των γεγονότων, για έναν Γκροτέσκο, κάποτε καμένο από τον ήλιο. Η καπνιστή μορφή τράβηξε τον σάκο με τις προμήθειες από πάνω του, μετά κάθισε όρθια, στηριζόμενη προς τα πίσω στο ένα χέρι. Με το ουρλιαχτό της πρόσωπο γυρισμένο προς την οροφή, τρέμοντας από ένα συνεχώς σκληρυνόμενο και εύθραυστο πρόσωπο, έβγαλε ένα τελευταίο επιθανάτιο βογκητό, «ΠΑΤΕΡΑ!». Το χρώμα στραγγιζόταν, αφήνοντας μια σκληρυμένη επιφάνεια, γκρίζα σαν γρανίτης, η διαλυόμενη βρωμιά, ένα λεπτομερές άγαλμα ενός νεκρού Λαζάρου παρέμεινε—ακόμα και τα κόκαλά του έγιναν πέτρα. Το άγαλμα ανατράπηκε και έπεσε, με το ένα απολιθωμένο χέρι του υψωμένο προς τον ουρανό, τα δάχτυλά του ανοιχτά σαν να έφτανε στον Πατέρα που είχε επικαλεστεί. Και όταν τα τελευταία απομεινάρια Από σκόνη και κιτρινωπή άμμο που είχε κατακαθίσει, το σπήλαιο επέστρεψε στην ως επί το πλείστον αμόλυνη και κρύπτινη κατάστασή του, εκτός από το περιστασιακό φτερουγίσμα μιας αποσπασμένης νυχτερίδας, τις γλείψιμες φλόγες μιας ζωηρής, τριζάτης φωτιάς και μια γρανιτένια πέτρα ντυμένη με μια σκονισμένη και σταχτί ρόμπα ιπποκόμου.

[Τέλος Κεφαλαίου 10]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~